

[Elisabeth Bruun Olesen]

Århus Kommune, og som viser, at pigerne bliver mere og mere stille i skolen. De starter med at sige næsten lige så meget som drengene. Når der er gået tre år, er de så godt og grundigt ødelagt, at de ikke siger en tiendedel af det, drengene siger, og til ære for fru Pia Kjærsgaard kan jeg lægge rapporterne frem med navns nævnelse i udvalget. Det er ret forfærdende at få at vide, at pigernes lyst til eller pigernes mulighed for at sige noget bliver så meget mindre, fordi lærerne – selvfølgelig ikke fordi de er onde, men fordi de er et produkt af det samfund, vi lever i, og altså et produkt af den kvindeundertrykkelse, vi har – simpelt hen henvender sig til drengene på en ganske anden måde end den, de henvender sig til pigerne på.

Det er folkeskolelærerne, der er med til at ødelægge pigernes selvværd og selvfølelse, men det kan vi få bevist og belyst mere grundigt i udvalget. Det er ikke bare min sindssyge idé; der er faktisk lavet nogle rapporter om det.

Der var jo ikke meget at takke andre end SF og Socialdemokratiet for. Jeg skal ikke gentage, at dette er nødvendigt, men blot præcisere, at det selvfølgelig er glædeligt, at vi i debatten er kommet så langt, at det kun er Fremskridtspartiet, der nægter, at problemet eksisterer. Det næste kan jo så være, at man får taget mere end nogle meget små skridt, at man får taget fat om nældens rod og får gjort noget mere grundigt ved det.

Jeg håber, at man, når der kommer et andet flertal, kan få gang i dette, så man kan komme videre og virkelig få et gennembrud.

Jytte Andersen (S):

Jeg vil erklære mig fuldstændig enig i fru Elisabeth Bruun Olesens synspunkt: at når man sådan sidder og hører indlæggene fra ministeren og ordførerne for regeringspartierne, er det, som om det hele går så godt og så udmærket. Det gør det også på nogle meget små og afgrænsede områder, når man ser hele uddannelsesspektret i denne sammenhæng. Det, vi mangler, er nogle tidsrammer for, hvornår efteruddannelse i kønsroller og ligestilling bliver generel for alle folkeskolens lærere, for vejlederkorpset osv. osv. Altså tidsrammer og økonomi frem for flotte ord og hensigter. Det, vi hørte i forbindelse med regeringens handlingsplan om ligestilling, var

også nogle flotte og fine ord. Det er det samme, vi hører i dag.

Jeg synes, at den utålmodighed, der normalt plejer at præge ministerens synspunkter, mangler helt her. Der er alt for meget tålmodighed, og der er altså nogle af os, der ikke er tålmodige nok. Vi er faktisk ret utålmodige, og vi er også utålmodige, når vi ser undervisningsministerens bidrag til handlingsplanen af 1. september 1986. Nu er der godt nok gået nogle måneder, men i alle formuleringerne – hvis man bare tager Direktoratet for Folkeskolen og Seminarierne – står der, at man skal overveje, at man vil kigge på. Der står f.eks. vedrørende teknologiområdet, at der ikke er nogen konkrete fremstød, der drejer sig om ligestilling. Der står, at man regner med at kunne fortsætte det samarbejde med de fem kommuner om udviklingsarbejde, som er etableret, osv. osv., altså overvejelser og forhåbninger, men ikke noget med tidsrammer, ikke noget med økonomi, og det er det, der er brug for. Det er det, forslagsstillerne og de, der har støttet forslagsstillerne, gerne vil have på bordet.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg synes nok, det er lidt af en anklage, fru Elisabeth Bruun Olesen kommer med mod den samlede danske folkeskolelærerstand. Det er folkeskolelærerne, der er skyld i, at pigernes selvværd ødelægges, sagde fru Elisabeth Bruun Olesen. Der kommer jo utrolig mange nye, unge lærere. Der er utrolig mange lærere, der også har øje for dette problem. Det er da ikke sådan noget, der kun lige er nogle få mennesker herinde i Folketinget der har set. Det er noget, der er en del af lærernes dagligdag, og som mange lærere er optaget af.

Jeg synes ikke – selv om jeg er enig med fru Elisabeth Bruun Olesen i, at problemet er der – at vi må fremstille det, som om der ikke sker noget overhovedet, for det gør der. Men det er da utroligt, at man i sådan en debat kan stå og tale om, hvor vigtige de allerførste år er, uden f.eks. at nævne familien og den holdningspåvirkning, der sker i familien, med et eneste ord, mens man med det samme kigger på vuggestuer og børnehaver, og hvad ved jeg.